

РЕШЕНИЕ

№ 1050

гр. София, 24.02.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 10.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева, като разгледа дело номер **10814** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на Т. С. Т. срещу заповед №АТ 1269 от 30.08.2013 г., издадена от заместник – началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т.1, б. „б“ от ЗДвП на оспорващия е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед. Процесуалният представител на оспорващия – адв. П. поддържа изложените в жалбата доводи, като счита, че заповедта не е мотивирана и не е доказано, че жалбоподателят е управлявал процесния МПС. Иска отмяната на административния акт.

Ответната страна – заместник-началникът на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Съставен е акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № АТ 1269/ с бл. № 998287) от 01.08.2013 г. от В. П. Б. – к.о. при 05 РУП - СДВР, в присъствието на свидетели – очевидци А. А. П. и Д. Й. А. /полицейски служители от 05 РУП – СДВР/, против Т. С. Т. за това, че на 01.08.2013 г. в [населено място], около 01.30 часа в

[населено място] по [улица] с посока на движение от блок 9 към блок 8 управлява лек автомобил М. Л. с [рег.номер на МПС] – лична собственост след употреба на алкохол, но отказва проба на техническо средство Дрегер 7410+ № 0013. В акта е отразено, че проверката е извършена до бл. 19 в кв. Б., като е издаден талон за медицинско изследване № 0427449 за ПМБАЛ. При проверката водачът е сам в автомобила. Нарушението е квалифицирано като такова по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП.

Издадено е наказателно постановление (НП) № АТ 1269 от 09.09.2013 г. от заместник-началника на отдел „ПП“ при СДВР, с което на Т. С. Т. за нарушение на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП са наложени следните административни наказания – лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца и глоба в размер на 2000 лева.

Върху талона за медицинско изследване е отбелязано, че лицето отказва да дае кръв за алкохолна проба и това обстоятелство е удостоверено с подписа на един свидетел – полицаи Д. И. А. – 05 РУП при СДВР.

С обжалваната в настоящото производство заповед № АТ 1269 от 30.08.2013 г. на заместник – началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР на Т. С. Т. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т.1, б.”б” от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

В хода на съдебното производство е разпитан като свидетел лицето В. Н. К., приятел на жалбоподателя. Свидетелят твърди, че на процесната дата бил на гости у Т. Т., който живее в кв. Б., където пили алкохол. По-късно вечерта жалбоподателят слязъл да го изпрати до входа, където пушили по една цигара. Според св. К. жалбоподателят отишъл да си вземе личните документи от паркирания автомобил и след това си тръгнал, като до момента докато бил там с оспорвания, не е имало патрулна полицейска кола.

При така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи: Оспорената заповед е връчена на адресата си на 07.10.2013 г., като жалбата срещу административния акт е подадена чрез СДВР – отдел „Пътна полиция“ с вх. № я 81412 от 23.10.2013 г. с дата на пощенското клеймо 21.10.2013 г. Следователно, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е акта с целта на закона.

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, 4, т. 5, б.”а” и т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност. По делото е представена заповед № І з-1741 от 28.08.2012г. на министъра на вътрешните работи за упълномощаване на определена категория длъжностни лица за издаване на принудителни административни мерки съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Въз основа на цитираната заповед на министъра на вътрешните работи е издадена заповед № Із-11783 от 17.09.2012 г. на директора на СДВР, според която заместник – началникът на отдел „Пътна полиция“ разполага с правомощието да налага ПАМ по чл. 171, т.1, т.

2, т. 4, т. 5, б“а“ и . 6 от ЗДвП.

Съдът намира, че оспорената заповед е издадена при липса на съществени процесуални нарушения и при правилно прилагане на материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б.“б” от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца; при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл.174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Видно от доказателствата по административната преписка, приобщена по делото жалбоподателят е отказал да бъде изпробван за алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер 7410 + № 0013, като това обстоятелство е вписано в издадения АУАН № АТ 1269 от 01.08.2013 г. и е отразено в мотивите на оспорената заповед.

Съдът намира за неоснователно твърдението на жалбоподателя, че от доказателствата по делото не се установява оспорващият да е управлявал описаното МПС. Според посоченото в констативната част на АУАН лицето Т. С. Т. е управлявал л.а. М. Л. с ДК [рег.номер на МПС] по [улица]с посока на движение от блок 9 към блок 8. В АУАН липсва вписано възражение от оспорващия във връзка с отразените в него факти и обстоятелства. АУАН е подписан и връчен при условията на отказ. В АУАН е посочено, че Т. е бил сам в автомобила.

Пред съда е разпитан като свидетел В. К., приятел на жалбоподателя, който твърди, че на процесната дата вечерта двамата са употребили алкохол / „пихме по някоя и друга ракия“. Свидетелят отрича оспорващия да е управлявал собствения си автомобил късно вечерта на съответната дата, но видно от неговите показания св. К. е видял Т. да отива към колата си, за да си вземе чантата с личните документи, но не е видял патрулна полицейска кола. Други факти не са възприети от св. К., поради което неговите показания не удостоверяват по категоричен начин факта, че Т. Т. не е управлявал собствения си автомобил.

Съобразно изложеното съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП съставеният акт за установяване на административно нарушение (АУАН) се ползва с доказателствена сила до доказване на противното. АУАН представлява и официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК и има обвързваща доказателствена сила за извършените пред съставителя му изявления, както и за извършените от него и пред него действия. Описаните в акта за установяване на административното нарушение фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по ЗДвП относно управлението на МПС след употреба на алкохол съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед. В този смисъл АУАН е част от административната преписка по издаване на заповедта за прилагане на ПАМ и съдържа фактическите обстоятелства на акта по смисъла на чл. 59, т. 4, предл. 1 от АПК.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка съдържа необходимите реквизити, визирани в разпоредбата на чл.171, т. 1, б. „б” от ЗДвП, във

връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Оспореният акт е мотивиран, включително и чрез препращане в съдържанието му към съставения акт за установяване на административно нарушение - за фактическите обстоятелства, възприети от органа при произнасянето му. Налице е и съответствие между посочените правни и фактически основания - посоченият чл.171, т. 1, б.”б” от ЗДвП предвижда налагане на принудителната административна мярка именно в случаите управление на МПС от водач, който отказва да бъде проверен за алкохол с техническо средство. Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя, че в заповедта не е посочена точната хипотеза за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП, доколкото в административния акт се съдържа точно и ясно описание на основаниято за прилагане на цитираната ПАМ – лицето управлява МПС и отказва да му бъде извършена проверка за алкохол с техническо средство Алкотест Дрегер.

Въз основа на гореизложеното се обосновава изводът, че оспорената заповед се явява издадена при наличието на предвидените в чл.171, т. 1, б.”б” от ЗДвП материалноправни предпоставки, в установената от закона писмена форма, при липса на съществени процесуални нарушения, същата е надлежно мотивирана и е съобразена с целта на закона.

По тези съображения жалбата на Т. С. Т. следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. С. Т. срещу заповед №АТ 1269 от 30.08.2013 г., издадена от заместник – началника на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл. 171, т.1, б. „б” от ЗДвП на оспорвания е наложена принудителна административна мярка – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

Административен съдия: